

A NULLADIK
NAP

BALDAGGI

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2015

1. fejezet

A SZÁLLONGÓ SZÉNPOR olyan erővel mart bele Howard Reed tüdejébe, hogy postai járgányával majdnem leszaladt az útról, és ott helyben elhányta magát a gyér, kiégett fűvön. De végül csak köhögött, köpött egyet, és megacélozta a gyomrát. Aztán a gázra lépett, hogy minél gyorsabban maga mögött hagyja a szállítási útvonalat, amelyen hatalmas teherautók dübörögnek, úgy szórva a fekete kormot a levegőbe, mint megperzselődött konfettit. A levegőben kén-dioxid is akadt bőven, mert a szénbányák egyik meddőhányója éppen kigyuladt, amint az gyakran előfordul errefelé. A szennyező anyagok felszállnak a levegőbe, és reakcióba lépnek az oxigénnel, aminek eredményeként kén-trioxid keletkezik. A kén-trioxid molekulái a vízmolekulákhoz tapadnak, és visszahullanak a föld felszínére mérgező savas eső formájában. A folyamat egyik eleme sem segít a boldog környezeti harmónia megteremtésében.

Reed erősen markolta a különleges kormányművet, hogy tizennyolc éves Ford Explorere, amelynek kilazult a kipufogócsöve és akadozott a váltója, ne térjen le a repedezett aszfaltról. Postajárműve a saját kocsija volt, és megfelelően átalakította ahhoz, hogy az anyósülésen ülve vezethessen, és útközben felcsaphassa a kis zászlókat a postaládákon. Ehhez olyan szerkezetet alkotott, amely részben hasonlított a motorban levő ékszíjhajtáshoz. Így Reed a jobb oldalon ülve tudott kormányozni, fékezni és gyorsítani.

Miután vidéki postás lett, és megtanult az út „rossz” oldalán vezetni, Reed szeretett volna eljutni Angliába. Ott mindenki a jobb oldalon ülve vezet, és Reed szívesen kipróbálta volna ott is újonnan szerzett képességét. Mint megtudta, ez a forgalmi rend onnan ered, hogy régen a legtöbb ember jobbkezes volt, és a kardját vagy kopjáját az ellenség felé eső oldalon tartotta készenlétben. A felesége közölte vele, hogy idióta, és ha elmegy külföldre, akkor alighanem ott fog elpatkolni.

Elhaladt a hegy – illetve a maradványai – mellett, mert a Trent Bányászati és Nyersanyag-kitermelő Vállalat felrobbantotta, hogy hozzáférjen az alatta húzódó gazdag széntelérékhez. Mostanra jókora területek festettek úgy, mint valami holdbéli táj, kráterekkel szagatva és lecupaszítva. Az eljárást külszíni fejtésnek nevezik. Reed szerint a külszíni rombolás pontosabb kifejezés lenne rá.

Csak hogy ez itt Nyugat-Virginia, és a szén sok jól fizető állást biztosít errefelé. Így hát Reed nem csinált nagy ügyet abból, amikor az otthonát előntötte a szennyvíz egy zagytarozó megroppant oldalfala miatt. Vagy amikor a kútban a víz feketére változott, és a szaga olyan lett, mint a záptojásé. Vagy amikor a levegő rendszeresen tele volt olyan részecskékkal, amelyeket az emberi szervezet nem jól visel. Reed nem panaszkodott a megmaradt veséje, a károsodott mája vagy a tüdeje miatt sem, amelyeknek mind ez a mérgező környezet ártott meg. Azt itt úgy tekintették volna, hogy bányaellenes, és így a helyi munkahelyek ellen van. Reednek volt elég baja anélkül is, hogy a helyiek ferde szemmel néznének rá.

Befordult egy utcába, hogy kézbesítse az aznapi utolsó küldeményt, egy ajánlott csomagot. Elkáromkodta magát, amikor a kiszállítandó posta között meg-

látta. Az ajánlott küldemény azt jelentette, hogy közvetlen kapcsolatba kell kerülnie egy másik emberi lényvel. Márpedig pillanatnyilag nem akart semmi mást, mint elsietni a Dollar bárba, ahol hétfőnként a korsó sör ára csak 25 cent. Letelepdedne a mahagóni bárpult végén levő törzshelyére, próbálva nem gondolni arra, hogy haza kell mennie a feleségéhez, aki majd megérzi rajta az alkoholszagot, és a következő négy órában folyamatosan korholni fogja érte.

Bekanyarodott a kavicsos kocsibehajtóra. Ez a környék valamikor kellemes volt, már ha vissza tudunk emlékezni egészen az ötvenes évekig. Ma már nem festett olyan kellemesen. Egy lélek sem járt az utcán, és az udvarokban sem játszottak gyerekek, mintha hajnali két óra volna, nem pedig délután kettő. Ilyen forró nyári napon a kölyköknek idekint kellene lenniük, az öntözőcsóval játszani vagy bújócskázni. De a mai gyerekek már nem így élnek. Bent kuksolnak a légkondicionáló mellett, és olyan hátborzongató videojátékokkal játszanak, hogy Reed megtiltotta az unokáinak, hogy behozzák ezeket a házába.

Az udvarokban ma már csak szemét és piszkos műanyag játékok tanyáztak. Ócska, rozsdás Fordok és Dodge-ok álltak betonkockákon. A házak oldaldeszkái kezdtek felválni, minden létező fafelületen kopott a festék, a tetők pedig úgy megroggyantak, mintha maga a Jóisten nehezedett volna rájuk felülről. Szomorú, lehangoló látvány volt ez, amitől Reed még jobban kívánta azt a sört. Ismert ő olyanokat is, akik nagy vagyona tettek szert a széntelérékből. Épp csak egyik ilyen ember sem lakott errefelé.

Előhúzta a csomagot a bádogtartóból, és a ház felé bandukolt. A kopottas, kétszintes épület oldalát mű-

anyag borítás fedte. A bejáratot összekarcolt, fehér farostlemez ajtó képezte, előtte sima üvegajtó. Deszkából épült rámpa tette akadálymentessé a kissé megemelt bejáratot. Az előkertben ápolatlan, túlnőtt bokrok haldokoltak, ágaik a műanyag falig nyúltak, és ott meghajoltak. Reed fekete Fordja előtt a sóderrel borított behajtón két autó parkolt: egy Ford furgon és egy új Lexus.

Egy pillanatig csodálta a japán kocsit. Egy ilyen alighanem az ő egész évi fizetésébe kerül. Tisztelettel megérintette a kék metálfényezést. Észrevett egy repülő napszemüveget, ami a visszapillantó tükrön függött. A hátsó ülésen aktatáska hevert, mellette zöld felöltő. Mindkét jármű virginiai rendszámot viselt.

Reed továbbment, megkerülte a deszkarámpát, felépdelt a három, lekerekített sarkú betonlépcsőn, és csengetett. Hallotta, amint a csengő hangja visszaverődik a ház hátsó traktusából.

Várt. Tíz másodperc. Húsz. Egyre bosszúsabb lett. Újra csengetett.

– Hahó! Itt a postás! Ajánlott csomagot hoztam! – A hangja, amit egész munkanapja alatt nem használt, saját maga számára is idegenül csengett; mintha valaki más beszélne. Lenézett a tizenhétszer huszonhárom centis, lapos csomagra. Mellé volt tűzve az ajánlott cédula, amit az átvevőnek alá kell írnia.

Gyerünk már, pokoli a hőség, és a Dollar bárban már nagyon hiányolnak.

Lepislantott a címzésre, és bekiabált a házba. – Mr. Halverson?

Reed személyesen nem ismerte az illetőt, csak a nevét a korábbi kézbesítésekből. Vidéken sok postás baráti kapcsolatba kerül a helybeliekkel. Reed nem efféle postás volt. Ő csak a sörére vágyott, nem beszélgetésre.

Újra csengetett, és kopogtatott is a bütykeivel, kétszer erőteljesen ráverve az üvegajtóra. Letörölt egy verejtékcseppet vörösre égett tarkójáról. Munkahelyi ártalom, hiszen egész nap nyitott kocsiablak mellett ült, ahol tűzött rá a nap. A hónalja úgy izzadt, hogy átnedvesedett az inge. A kocsiban nem kapcsolta be a légkondicionálót, mivel le volt húzva az ablak. A benzin amúgy is elég drága, fölösleges pocskolni.

– Halló, itt a postás! – kiáltott még hangosabban. – Alá kell írniuk a csomag átvételét! Ha visszamegy, biztos nem látják többet!

Látta, ahogy a hőségtől remeg a levegő. Kissé már szédült is. Kezdet kiöregedni ebből a munkából.

Visszafordult a két autó felé. Valakinek csak itthon kell lennie. Hátrébb lépett, és felfelé fordította a fejét, de senki sem nézett vissza rá a hálószoobaablakokból. A kettő közül az egyik nyitva volt, amitől úgy festettek, mint egy kancsal szempár. Megint kopogtatott.

Végre hallott valakit közeledni. Észrevette, hogy a faajtó résnyire nyitva van. A hangok közeledtek, aztán megálltak. Ha Reednek jobb lett volna a hallása, feltűnt volna neki, hogy milyen furcsák a léptek, amiket hall.

– Itt a postás! Ajánlott küldeményt hoztam! – ismételte.

Megnyalta kiszáradt ajkait. Már érezte a söröspoharat a kezében. Szeretett volna belekóstolni is.

Nyissa már ki azt a rohadt ajtót.

– Akarja a csomagját? – kérdezte.

Nem mintha érdekelne. Behajtom valahol egy szurdokba. Nem ez lenne az első eset.

Az ajtó végül kinyílt. Reed hátrébb lépett, és kinyújtotta a kezét a csomaggal. – Van egy tolla? – kérdezte.

Az ajtó még jobban kinyílt, Reed pedig meglepetten pislogott. Nem állt ott senki. Az ajtó magától nyílt ki. Aztán lenézett. Egy aprócska collie bámult fel rá, hosszú orrát és a farát ide-oda riszálta. Nyilvánvalóan a kutyus nyitotta ki az ajtót az orrával.

Reed nem a szokványos postás volt. Ő szerette a kutyákat. Neki is volt kettő.

– Szia, kis haver – mondta, és letérdelt. Megvakargatta a kutya füleit. – Van idehaza valaki? Vagy te akarod aláírni a cédulát?

Amikor Reed keze valami nedveshez ért az állat testén, azt hitte, kutyavizelet, és egy kissé hátrahőkölt. De aztán látta, hogy a collie bundájáról valami vörös és ragcsos tapadt a kezére.

Vér.

– Megsebesültél, kis barátom?

Megvizsgálta a kutyust. Még több vért talált rajta, de sérülést nem látott.

– Mi a fene... – dünnyögte.

Felállt, a kezével a kilincsen. – Hahó! Van idehaza valaki? Halló!

Hátrafordult, és nem tudta, mihez kezdjen. Megint a kutyára nézett. Amaz visszabámult rá, és mintha melankolikus képet vágott volna. Még egy különös dolog tűnt fel Reednek: a collie egyszer sem ugatott. Az ő két kutyája már szétszedte volna az egész házat, ha idegen áll az ajtóban.

A fenébe – mondta magában. – Halló! – folytatta hangosabban. – Mindenki jól van? – beljebb óvakodott a házba. Bent meleg volt, és olyan büdös, hogy elfintorodott. Ha nem lett volna amúgy is mindenféle allergiája, még büdösebbnek érezte volna.

– Halló! A kutyájuk véres! Minden rendben van?

Tett pár lépést előre, átkelt a kis előtéren, és bekucskált az előszobából oldalra nyíló, apró nappali sarkán.

Egy pillanattal később a bejárati faajtó kivágódott, és a kilincs krátert vajt a gipszkarton falba. A külső ajtó olyan erővel csapódott ki, hogy nekiütközött a bal oldali vaskorlátnak, és az üveglap összetört. Howard Reed a legfelső lépcsőfokról ugrott egyenesen a földre. A saroka belevágódott a talajba, megrázkódott, térdre esett, és kiokádta mindazt a keveset, ami a gyomrában volt. Aztán feltápáskodott, és az autója felé botladozott, köhögve, krákogva, és rémülettől kiáltozva, mint aki teljesen elvesztette a fejét.

Így is volt.

Howard Reed ma már nem jut el a Dollar bárba.